

7 OM EN SØNDAG

Halsløs rationalisering

I Ribe er vi ikke optimister. Ikke mere. Vi har ikke set andet end lukning af ter af gode offentlige arbejdspladser.

I 2010 fejrede Ribe by sit 1300-års jubilæum på festligste vis. Hendes Majestæt Dronningen og prinsgemalen blev inviteret, og alt, hvad der kunne krybe og gå af repræsentanter for det officielle Danmark, var linet op til modtagelse på byens torv. Men blandt alle disse pæne mænd og kvinder var jeg den eneste, der boede og virkede i Ribe by. Og så blev Hendes Majestæt som ekstra tort og svie oveni budt velkommen til Esbjerg Kommune.

Sådan kan det nemlig gå, når de politiske vinde fra venstre til højre over en kam hovedløst taler om effektivisering og rationalisering.

Jeg taler slet ikke om nedlæggelse af sygehuset. Heller ikke Ribe Statsseminarium eller Statshospitalet i de gamle grænsestationsbygninger mellem Danmark og Tyskland lige syd for Ribe. Det kunne jeg såmænd passende gøre, da disse to sidste institutioner simpelthen blev oprettet som en slags statslig - og dermed politisk villet - egnsudviklingsstøtte ved genforeningen i 1920. Nej, jeg taler om politi, domstol, statsamtmandsinstitution, amtskommune og selve Ribe Kommune. Alle med forvaltninger med mange bosiddende offentligt ansatte og leden-

de embedsmænd med rimeligt attraktive stillinger som f.eks. politimester, dommer, stiftamtmand, amtsdirektør, kommunaldirektør i spidsen. Siden er embedslægeinstitutionen og Miljøcenter Ribe lukket. Og i november 2013 varslede tidligere skatteminister Holger K. Nielsen lukning af flere af de 30 skattecentre, der i dag findes uden for København.

I Ribe er vi ikke optimister. Ikke mere. Vi har ikke set andet end lukning af alt, hvad der bare lugter af gode offentlige arbejdspladser.

Men, indvender den kloge rationalist: Vi lever jo ikke af de offentlige arbejdspladser. Vi lever af produktion, knowhow, innovation, viden. Ja, selvfølgelig gør vi det, men i provinsbyerne landet over er et af problemerne, at det er selve samspillet mellem den gamle borger- og embedsmandskultur og den nye iværksætterkultur, man med alle de strømlinede og hovsahurtige politiske beslutninger har taget liv og næring ud af.

Det er ikke (ånds)snobberi at sige, at det er vigtigt, at der bor mennesker i en by, der har kræfter, overskud og kontakter til at gå ind i og arbejde for den fælles kultur

og dens overlevering til næste generation. Havde der ikke været det i Ribe, havde vi ikke haft den lokale oprettelse af landets ældste provinsmuseum, Antikvarisk Samling i 1855, som har været pulsen i alle de tidlige udgravninger af byen med det store Vikingetidsmuseum som følge. Vi havde ikke haft den fantastiske samling af guldalder- og skagensmalerier på Ribe Kunstmuseum (1891) med Michael Anchers "Barnedåb i Skagen kirke" i spidsen.

Grundlaget blev lagt af mennesker, der har evnet og villet det alt sammen. De har haft overskud. De har haft "den sociale kapital", som forskerne mener, er helt nødvendig, for at et samfund og en kultur skal kunne leve og hænge sammen. I dag takker vi de mange store almennyttige fonde, fordi de vil hjælpe os med at bevare kulturarven og på den måde give os et økonomisk pust.

I selve Ribe Stift, som strækker sig fra grænsen og næsten op til Limfjorden, er der heller ikke megen optimisme at spore med hensyn til den politiske vilje til andet end halsløs rationalisering. De andre gamle og tidligere meget rige han-